

Žiemkenčiai jau aruoduose

Labai sumanią išnaudojo giedros valandas mūsų kolūkiečiai kombainininkai, grūdus vežantys vairuotojai. Užvarkar kombainininkai baigė kirsti visus 700 hektarų kolūkyje užaugintų žiemkenčių.

Vakar rytą susumavome javų kirtėjų socialistinio lenktyniavimo rezultatus per praėjusią savaitę. Pirmoji vieta pripažinta „Nivų“ vairuotojų grupel, kurioje darbuojasi komunistas Antanas Labakojis, Juozas Labakojis ir Antanas Gutpetris. A. Labakojas saskaitoje taisyk buvo 96 tonos grūdų, tad šiandien jo kombainą papuoš pirmoji žvaigždutė.

Valstybei išvežimo dau-

giau kaip 300 tonų žiemkenčių grūdų, tuo būdu įpusėję visą jų pardavimo užduotį. Sparčiai gabena grūdus į elevatorius mūsų vairuotojai Albertas Kaminskas, Alfonsas Ramonas, Vitalijus Gauša, Rimvydas Binkys. Lygia greta sandėliuose valoma žiemkenčių sėkla.

Nuo kombainininkų neatstieka trys šiaudų dorotojų grupės. Jų tarpe pirmąja mechanizatoriaus krovėjo Juozo Mėdžiaus grupė, kurioje šiaudus kupetovežiais renka ir veža į stirtavietę traktorininkai Vilijus Zlatkus, Vilijus Garbaskas, Laimis Vlazbaras.

Plačiausią barą ražienų

skutėjų tarpe varo traktorių K-700 valruojantis artojas Jonas Pleša. Dar keturi mechanizatoriai — Jėfimas Parfionovas, Vytautas Karosas, Alfredas Balčiūnas ir Antanas Meškauskas — skuta ražienas, našiai panaudodami vikšrinčius traktorius. Darbėjų artojų grandis stengiasi pasivyti šiaudų dorotojus.

A. PLEŠA
Surdegio kolūkiečio ekonomistas, spaudos grupės „Derlius-80“ narys

KAI DARBAS DARBA VEJA

Eina nuo 1948 m.

ANTRADIENIS

Nr. 98 (4138)

Anykščiai,

1980 m. rugpjūčio mėn. 19 d.

Kaina 2 kap.

Elito sėklos netrūks

Sėklinius javus kasmet pradedame pjauti vėliau, negu skirtus duonai ar pašarui. Ypač suvėlavusi jų branda šiemet. Bet pastarosiomis dienomis ir mūsų ūkio kombainininkai jau spėjo nukirsti nemažus kviečių „Mironovo-808“ elito pasėlių masyvus.

Išties parą ūkio sandėliuose trūks žmonės, Kelsdamiesi pamainomis, parinkę tinkamą džiovintos režimą, džiovina sėklinius grūdus mašinistai Stasys Simanavičius ir Vladas Ambrasas. Kita dalis grūdų išdžiovinama bokštuose ventiliatoriais. Darbininkės Danutė Vaičiūlienė, Vanda Skardžiuvienė, Elena Zvirblienė valo grūdus, sudėlingas valomasias kruopščiai prižiūri nagingas darbininkės Juozas Juodelis. Visa darbų rikiuote, sėklos

pajamavimų rūpinasi sandėlininkas Petras Kuprionis, retai randas valandą kitą poilsui.

Siemet mes privalome paruošti pardavimui 300 tonų kviečių ir 170 tonų rugių. Dabar, apskaičiavę savo galimybes, pasiryžome pirmąją užduotį viršyti 100, antrąją — 50 tonų.

Jau esame pardavę Rokiškio rajono Onušio tarybiniam ūkiui iš naujojo derliaus 35 tonas kviečių elito sėklos. Iki šios dienos vėl jos paruošėme 50 tonų, netrukus išvalysime ir Kustro rugių elito sėklos. Pagal paskyras šiomis sėklomis ap rūpinsime Ulenos, Anykščių ir Rokiškio rajono ūkius.

P. Garnelis
Elmininkų eksperimentinio ūkio sėklininkystės skyriaus vedėjas

Praeitą savaitę orai keletą dienų laikėsi giedresni, bet taisyk atvėso naktys, rytais nuo javų ilgai nenukrisdavo rasa. „Gimtosios žemės“ kolūkiečiai kombainininkai, stengdamiesi atgauti prarastą laiką, kirsdavo žiemkenčius iki sutemų, vėl vakare įjungdami kombainų prožektorius. „Atrodo, iš tolo, tarsi miesto žiburiai šviestų“, — sakė vairuotojai, atvykstantys į lauką vežti grūdų.

Visų pirma viešintiškai pasistengė nukirsti pagulsius rugius. Iš ryto, kol rasa — į prastesnio atsėlio masyvus, po pietų — į sėklinius — taip pastarosiomis dienomis buvo surikiuoti kombainų maršrutai. Kombainininkams praėjusi savaitė buvo iš tiesų sunki: daug atkaklumo, kruopštumo, teko įdėti, kertant žolę peraugusius, prie žemės priligusius mis varpomis javus. Bet kitos išeities nebuvo. Būtų vyrai kokią savaitę uždeję rugiapiūtę — ir iš šių laukų dauguma grūdų jau būtų niekad nepatekusi į sandėlius. Tuo tarpu brandūs kviečiai standžiais šiaudais dar palaukė kirtėjų, ir jų plotoje kombainininkai šią savaitę kaip reikiant įsismagins.

Nors pagulusiuose javuose spartumo rekordų nepasirodė, bet sumaniausi, atkakliausi javų kirtėjai jau šiandien turi kuo pasididžiuoti. Pirmąją žvaigždutę papuošė Antano Stasevičiaus kombainas, nedaug betruksla iki pirmojo šimto tonų Jonui Selevičiui ir Vytautui Valečkai.

Sandėliuose darbai irgi rikiuojami dviem frontais. Abiejuose kolūkiečių sektoriuose sumontuotos našios džio-

Penkiolika kombainininkų, kad ir lėlokai pjudami, palieka laukuose gausybę šiaudų. Anot kolūkiečio pirmininko Antano Abraškevičiaus, juos krauti į stirtas — vienintelė išeitis, nes jokių kitų būdų sparciai sudoroti neįmanoma. Suprantama, iš tokių šiaudų pašaras prastokas. Bet kas gerai — kad nors dalis stirtų čia kraunama ant žaiginių, tad jose šiau-

šant kukurūzų, rengiamasi gaminti daug šiaudainio.

Dabar nerasi tokio ūkio, kur nebūtų skatamos ražienos. Bet kai kur dar pasitaiko, jog į šį barą nukreipiamas ne itin naši technika, o ir artojai nepasizymi nei pareigingumu, nei patyrimu. „Gimtosios žemės“ kolūkiečiai būdinga tai, kad ražienoms skusti pasiūti visi galingi traktoriai. Patį galingiausią K-700 vairuoja komunistas Jonas Pranskevičius. Senokai, tik pasirinkęs artojo profesiją, jis per dieną su- raikydavo 4—5 hektarus dirvų — pagal tuometinės technikos pajėgumą. Šį sezoną patyręs ir darbštus artojas kasdien nuskuta po 15—20 hektarų. Štai ką reiškia leningradiečių darbininkų pagaminta naujoji technika. Sparčiai verčia vagas ir traktorininkai Algis Motiejūnas, Balys Bužinskas, valdantieji T-150K tipo traktoriai. Todėl nejučia didesnio atotrūkio tarp šiaudų doravimo ir ražienų skutimo. Vadinasi, ir čia klojamas tvirtesnis pamatas būsimajam derliui.

Artimiausiomis dienomis kolūkyje darbų įtampa dar didės: teks silosuoti kukurūzas (o jie išaugs vėles, sulig žmogum aukštumai), bus pradėta žiemkenčių sėja, defoliuojami lubinai...

Iš tiesų sunku visur spėti, bet darnus duonos augintojų kolektyvas nepraranda žvalios nuotaikos, pasitikėjimo savo jėgomis.

V. Baranauskienė,
agronomė,
D. Boninys
Rajono Spaudos centro „Derlius-80“ narys

Pirmiausia nukirto sunkiausią barą © Sandėliai pilnėja, o pamatas atelkančių metų duonai tvirtėja © Galulaukėse ir arkliui praverčia © Galingiausi traktoriai — ražienoms skusti

vyklos. Jų mašinistai Antanas Tūbis, Leonas Pavlovas, Vytautas Petrauskas, Pranas Kazlauskas dviem pamainomis džiovina duoną skirtus grūdus. Tuo tarpu sandėlininkai Jonas Lasinskas ir Vytautas Senvailis pasirūpino sėklinius grūdus — daugiau kaip 150 tonų — supilti ant aktyviosios ventiliacijos ardynų ir organizuoti jų valymą. Darbščios moterys Regina Barauskienė, Stasė Jurevičienė ir kitos šiandien jau bus galutinai išvaliusios 50 tonų rugių. Liko dar vienas darbas — beavimas — ir po dviejų savaičių pirmieji rugiai bus įterpti į dirvą. Jiems žemė baigiama ruošti. Mechanizatoriai Jonas Baseckas, Julius Butkevičius, Alfonsas Gudonis žiemkenčiams skirtose dirvose ką tik išbarstė trąšas. Beje, atsikvėpti po šio darbo jiems neteko. Šiandien jie pradės kombainais rauti linus.

dai sparciau džiūsta, mažiau nukentė jų kokybė. Šiam darbui sutelkta nemaža technika. Mechanizatoriai Julius Butkevičius, Povilas Baseckas, Petras Kazlauskas, Antanas Ramonas gabena šiaudus velkeliais, Balys Dasevičius ir Vytautas Stražinskas juos krauna. Ant stirtų darbuojasi įgudusiųjų krovimo meistrės Ona Vyšniauskienė, Emilė Račiūnienė, Paulė Butkevičiūtė ir kitos kolūketės. Galulaukėse, mažesniuose ploteliuose, kur mechanizatoriai ankšta sukiojasi, kolūkiečiai veža šiaudus į stirtavietes arkliais. Nors nespartus tai darbas, bet ir jis priartina javų pjūtės baigtį, o galulaukės greit lieka švarios ražienų skutėjams.

Kolūkiečių daržinėse likę vietos tik geriausiems vasarojaus šiaudams, kuriuos numatyta presuoti. Be to, iš vasarojaus šiaudų įmai-

ŽINIOS

APIE DERLIAUS NUEMIMĄ RAJONŲ OKIUOSE 1980. 08. 18 d.

Ūkio pavadinimas	Nuimta grūdinių kultūrų proc.	Sudorota šiaudų nuo nuimto ploto proc.	Suarta dirvų žiemkenčiams proc.	Ūkio pavadinimas	Nuimta grūdinių kultūrų proc.	Sudorota šiaudų nuo nuimto ploto proc.	Suarta dirvų žiemkenčiams proc.
Andrioniškis	23	45	52	Skieponys	17	17	65
„Anykščių šilėlis“	22	74	89	Surdegis	26	78	96
„Ateitis“	8	25	44	Svėdasai	38	78	99
„Atžalynas“	2	16	58	„Svyturys“	20	46	78
„Aukšlakalnis“	30	86	89	„Už taiką“	25	73	72
„Aušra“	24	60	74	„Vienybė“	22	57	69
Cerniachovskio	22	83	66	Jakšišio t. ūkis	15	48	97
„Gimtoji žemė“	26	68	62	Naujasodžio t. ūkis	16	54	98
„Gintaras“	24	88	87	Raguvėlės t. ūkis	16	35	85
K. Staro	20	75	66	Staškūniškio t. ūkis	36	83	82
Kurkliai	21	35	87	Sodininkystės t. ūkis	25	95	93
„Lenino keliu“	19	24	65	Elmininkų eksp. ūkis	17	26	58
Levaniškis	29	53	83				
M. Melnikaitės	12	43	91	RAJONE:	20	64	77
„Nevėžis“	17	22	86				
„Pirmyn į komunizmą“	24	63	68				
„Puntukas“	18	55	90				

Valstyb. statistikos informacinė skaičiavimo stotis

Svėdasų kolūkiečių žemdirbiai dažniausia pjūtį pradeda pirmieji rajone, sparta, darbų organizuotumu būna pirmąjančių gretose. Šie metai — ne išimtis, nepalankiomis oro sąlygomis pribrendusių žieminių kviečių, rugių plotuose sutartinai dirba dvylika kombainų, kuriuos vairuoja geriausi kolūkiečių mechanizatoriai.

J. JUNEVIČIAUS nuotraukoje: Svėdasų kolūkiečių kombainininkas, „Garbės ženklas“ ordino kavalierius Boleslovas Davidonis, per šios javų pjūtės dienas prikūles 97 tonas grūdų.

ATASKAITOS IR RINKIMAI PARTINĖSE GRUPĖSE

Kiekvieną patikėtą darbą komunistas Albinas Labelka stengiasi atlikti nuostoriai ir sąžiningai. Jis reiklus sau ir kitiems, niekad nesitaiksto su pasireiškiančiomis kolektyve negerovėmis. Reikalui esant, Albinas visada atskuba į pagalbą mažesnę patirtį turinčiam darbininkui, gerai užsirekomendavo jis kaip sumanus racionalizatorius, aktyvus jaunimo globotojas.

Tokius šiltus atsiliepimus išsakė Statybinio medžiagų kombinato Rubikių ceche dirbančio įrengimų derintojo, TSKP nario Albino Labelkos adresu šio cecho partinės grupės organizatorė Aldona Sedukienė, darydama ataskaitinį pranešimą, kai partinės grupės komunistai prie kelias dienas aptarinėjo savo atliktą darbą per ataskaitinį laikotarpį. Kai pokalbis šlame partiniame susirinkime vyko apie būtinumą užtikrinti avangardinį partiečių valdmenį, formuojant ceche sveikesnį darbinį mikroklimatą ir stiprinant komunistų įtaką auklėjamojo darbo tobulinimui, gero įvertinimo susilaukė ir jaunos komunistės, cecho viršininkės Reginos Macijauskaitės pastangos. Ji ne

MŪSŲ VASARA

Antrus metus vasaros atostogų metu Anykščių sodininkystės tarybiname ūkyje dirba ir ilsi Vilniaus elektromechanikos techniku-mo žemdirbystės būrys „Kolegos“.

Būrio nariai supranta jlems kellamus uždavinius ir padeda žemdirbiams svarbiu ir atsakingu vasaros laikotarpiu. Darbas būryje organizuojamas brigadinio būdu. Merginų brigada skina uogas ir prižiūri sodą, vaikinai gamina konteinerius obuoliams. Dienos išdirbio normos pastoviai įvykdomos 130–150 proc. Todėl nuostabu, kad „Kolegos“ pirmąją Aukštaitijos zonos žemdirbystės būrį tarpe.

Labai malonu, kad Sodininkystės tarybinio ūkio vadovai sudaro puikias darbo ir poilsio sąlygas. Būrys gyvena bendrabutyje su visais komunaliniais patogumais. Po darbo poilsio kambaryje galima pažūrėti televizorių, paskaityti laikraščius ir žurnalus. Kultūros namuose organizuojami susitikimai su žymiais žmonėmis, vyksta poilsio vakarai su vietiniu jaunimu. Sekmadieniais moksleiviai susipažįsta su nuostabių Anykščių kraštu.

Trečiasis semestras artėja į pabaigą. Talkininkai pasiryžę ir ateityje pavyzdinčiai elgtis, aktyviai dalyvaui visuomeninėje veikloje, šauniai padirbėti ir padėti žemdirbiams nuimti išaugintą soduose derlių.

L. VALYS
Būrio vadas

KOLEKTYVINIS DARBAS

8 psl. 1980. VIII. 19

Didinti komunistų atsakomybę

likai reiklų, principingą, nuolat besirūpinanti stiprinti darbuotojų kolektyve darbo drausmę ir tuo pagrindu užtikrinti darnesnį darbo ritmą, bet ir nemaža iniciatyvos ir išmonės skyrė tam, kad prie gamybinio korpuso būtų sukurta jaukesnė ir gražesnė aplinka, kad teritoriją puošytų įrengti gėlynai. Ir šioje aplinkos tvarkymo srityje jau padaryta gera pradžia.

Tačiau ir A. Sedukienės pranešime, ir kalbėjusiu A. Labelkos bei kitų komunistų pasisakymuose su pagrįstu nerimu priekaištai buvo skiriami darbininko, TSKP nario Grigorijaus Savčenkos atžvilgiu. Juk šis savo netinkamais poelgiais žemina partiečio vardą. Pasirodo, kai tik susitvardo, tai minėtus komunistas darbe pasižymi darbštumu ir jam priekaištų nepadarysi, bet kai tik viršų paima pomėgis susibūti su taurele — neišvengiamai žmogus padaro pravaikštą, nusižengia darbo drausmei. Neatsitiktinai būdamas neblavus G. Savčen-

ka nedalyvavo ir ataskaitiniame partinės grupės susirinkime. Užtat pagrįstai šiek tiek kiti komunistai kėlė klausimą, ar iš viso jis vertas būti partiečių gretose, juo labiau, kad ir už ankstyvesnės pražangos jam jau pareikštos griežtos partinės bausmės.

Cecho komunistus jaudino tas, kad dėl pasireiškiančios gana opios problemos — dažnos kadry kaitos ir kvalifikuotos darbo jėgos stygiaus neretai nukentčia gamybiniai reikalai, kad san-techninės tarnybos ir mechaniniame baruose kai kurie nedrausmingi darbininkai kažkaip stengiasi tals sunkumais pasinaudoti ir be sąžinės graužaties elgiasi darbo metu netinkamai, neįsijaudami atsakomybės, darbą atlikdami atmetiniai, net nevengdami prisėsti prie svaigalų butelio.

Nors drausmės pažeidėjams nebuvo daromos nuolaidos, kaip teigė partiniame susirinkime kalbėjusi cecho viršininkė R. Macijauskaitė, nes jų elgesys būdavo svars-

tomas profsąjungos komiteto ir draugiškojo teismo posėdžuose, bet ir ateityje reikėtų taikyti pažeidėjų atžvilgiu dar veiksmingesnes poveikio priemones, pasitelkus tiek viso darbuotojų kolektyvo, tiek ir visuomeninių organizacijų bendras pastangas.

Partinės grupės komunistai pareiškė nemažą vertinimą minčių, jog reikėtų auklėti žmones, geriau propaguojant sektingus darbo pirmūnų pavyzdžius, sumaniau tam tikslui panaudojant vaizdinę agitaciją, sieninę spaudą.

Organizaciniam ir auklėjamajam darbui ateityje sustiprinti, ypač siekiant sukurti cecho dirbančiųjų pastangas, kad su naujais gamybiniais laimėjimais būtų pasitiktas TSKP XXVI suvažiavimas, o taip pat sprendžiant kitus aktualius uždavinius Statybinio medžiagų kombinato Rubikių cecho partinės grupės komunistai savo veiklos gaires numatė, priimdami atitinkamą nutarimą.

ST. VAITKUS

Aukštas darbo įvertinimas

Vyno pramonės gamybinio susivienijimo „Anykščių vynos“ išradėjų ir racionalizatorių taryba, vadovaujama partinės organizacijos sekretorių J. Jakimovas, šio cecho šaltkalvis-remontininkas, komjaunuolis V. Prusakovas ir tektintojas A. Adomavičius. Jie pateikė ir idėję į gamyba 8 racionalizatorinius pasiūlymus, tame tarpe 4 išradimus, kurie duoda 9,5 tūkstančių rublių metinį ekonominį efektą.

Taryba planavo pirmame šių metų pusmetyje įdiegti į gamybą 69 racionalizatorinius pasiūlymus. Faktiškai įdiegė 72 ir 6 išradimus. 26 racionalizatorių pasiūlymų metinė ekonomija sudaro 50 tūkstančių rublių.

Susumavus pirmojo šių metų pusmečio racionalizatorių darbo rezultatus, geriausiu racionalizatoriumi Susivienijime pripažintas katalinės viršininkas J. Alekna, kuris asmeniškai į gamybą įdiegė 3 racionalizatorinius pasiūlymus ir 1 išradimą, kurie duoda daugiau kaip 9 tūkstančių rublių metinį ekonominį efektą. Antroji vieta atiteko tarybos pirmininkui J. Karveliui, kurio racionalizatoriniai pasiūlymai duos beveik trijų tūkstančių rublių metinį ekonominį efektą.

Geriausios kūrybinės bri-

gados vardas pripažintas brigada, į kurios sudėtį įeina taros paruošimo gamybai cecho viršininkas, pirminės partinės organizacijos sekretorius J. Jakimovas, šio cecho šaltkalvis-remontininkas, komjaunuolis V. Prusakovas ir tektintojas A. Adomavičius. Jie pateikė ir idėję į gamybą 7 racionalizatorinius pasiūlymus, duodančius didesnę kaip 2,5 tūkstančio rublių metinį ekonominį efektą.

Antroje vietoje liko kūrybinė brigada, į kurios sudėtį įeina vyno medžiagų gamybos cecho viršininkas A. Baronas, šio cecho šaltkalvis-remontininkas J. Magyła, P. Juodelis, suvirintojas J. Pacharevas. Jie pateikė ir idėję į gamybą 7 racionalizatorinius pasiūlymus, duodančius didesnę kaip 2,5 tūkstančio rublių metinį ekonominį efektą.

Gerį darbo rezultatai racionalizatoriniame darbe pasiekiami todėl, jog šiame darbe dauguma racionalizatorių rodo išradingumą, ieško naujovių, dirba su užsi-

spyrimu, o taip pat jų darbu nuolat domisi, remia juos Susivienijimo administracija ir pirminės partinės organizacijos biuras.

Siomis dienomis kūrybinės minties kolektyvą pasiekė džiugi žinia: respublikos Maisto pramonės ministerijos kolegijos ir Maisto pramonės darbuotojų profsąjungos respublikinio komiteto prezidiumo nutarimu, susivienijimui „Anykščių vynos“ racionalizatorių darbo srityje pripažinta antroji vieta ir paskirta antroji piniginė premija.

Pirmoji vieta ir pirmoji piniginė premija paskirta J. Jakimovui, A. Adomavičiui ir V. Prusakovui kūrybinei brigadai.

J. Aleknai respublikiniame racionalizatorių socialistiniame lenktyniavime maisto pramonės įmonių darbuotojų tarpe pripažinta trečioji vieta ir paskirta trečioji piniginė premija.

Tai aukštas Susivienijimo racionalizatorių darbo įvertinimas.

B. Milaševičius

MIEŠTUOSE IR RAJONUOSE

(Praneša vietiniai laikraščiai)

VISKAS NUDRENUOTA

„Pergalės“ kolūkis tapo pirmuoju Biržų rajone, kuriame nusiausintos visos žemės. Melioratoriai nudrenavo 3980 hektarų, įrengė 600 ha kultūrinių pievų ir ganyklų, nutiesė 11 kilometrų kelių.

Kol šie laukai nebuvo nudrenuoti, pažymi „Biržiečių žodis“, javų derliai labai retai viršydavo dešimt centnerių iš hektaro, o dabar vidutiniškai prikliaama per 35 cnt.

SEKLOJAI BRĘSTA DŽIOVYKLOJE

Grupė Vytėnų I. Mičiurino sodininkystės-daržininkystės bandymų stoties jaunųjų mokslininkų ketverius metus ruošė ir tikrino dirbtinio daržovių sėklojų džiovinimo ir brandinimo technologiją. Paaiškėjo, kad pučiant iš pradžios atmosferinį, o vėliau pašildytą orą, drėgnus sėklojus galima krauti 4–5 metrų sluoksniu. Dirbtinai brandinant ir džiovinant sėklojus, eksperimentiniame ūkyje kasmet sutalpoma per 30 tūkstančių rublių, realizuojama gera daržovių sėkla.

Ekonomistai apskaičiavo, praneša „Kauno tiesa“, kad pritaikius šią technologiją visuose respublikos daržovių sėklininkystės ūkiuose, ekonominis efektas viršytų pusę milijono rublių per metus.

KAIMO DARBSTUOLIAI

Darbščiais žmonėmis garsėja Salčininkų rajono „Lenino priesakų“ kolūkis. A. Nacevičiaus prižiūrimi veršeliai kasdien pasunkėja beveik po kilogramą. Jie buvo eksponuojami TSRS liaudies ūkio pasiekimų parodoje, šerikas apdovanotas aukso medaliu. Iki Tarybų valdžios atkūrimo Lietuvoje 40-mečio pirmūnas įvykdė penkmečio užduotį, pelnė Respublikinę premiją.

A. Nacevičius kolūkyje turi rimtų varžovų. Kaip pažymi rajono laikraštis, labai gražūs ir tie buliukai, kuriuos prižiūri I. Urbonavičius su žmona.

TAIP GYVENA KUMEČIŲ AINIAI

Sunkią praeitį primena Alytaus rajono „Dainavos“ kolūkių gyvenvietės pavadinimas — Kumečiai. Dabar šiame kaime, rašo „Komunistinis rytojus“, labai dažnos įkurtuvės, gyventojų skaičius artėja prie 800. Pussimtis kolūkiečių šeimų gyvena gerai įrengtuose komunaliniuose butuose, kiti statosi nuosavus namus. Išsifaltuotos beveik visos gatvės.

Kolūkio statybininkai baigia įrengti 100 vietų vaikų lopšelių-darželių. Ateinančiais metais ūkyje pradės veikti naujas prekybos centras, stadionas, vandens valymo įrenginiai.

APIE REVOLIUCINĘ PRAEITĮ

Pirmosios ekskursantų grupės apžiūrėjo pastovią ekspoziciją buvusiam Kauno sunkiųjų darbų kalėjime, kuris paverstas Istorijos muziejaus filialu. Restauruotos slogia praeitį primenančios patalpos, surinkta nemažai įtaigių eksponatų.

Siame niūriame pastate, primena „Kauno tiesa“, buvo kalinamas F. Dzeržinskis. Čia savo paskutines dienas praleido fašistų nužudyti įžymūs komunistai — K. Požela, K. Giedrys, J. Greifenbergeris, R. Carnas. Čia buvo kalinami A. Sniečkus, F. Bieliauskas, M. Bordonaitė, K. Petrikas, I. Gaška, daugelis kitų žinomų revoliucionierių pagrindininkų.

Muziejaus standuose — LKP plakatai, kviečiantys kovoti prieš diktatorinį režimą, politinių kalinių leistas literatūrinis žurnalas „Mūsų jėgos“, daug kitų revoliucinių kovų relikvijų. Numatoma įrengti memorialines Karolio Poželos ir Antano Sniečkaus kameras, atkurti karcierius.

POILSIAUTOJAMS IR SVEČIAMS

Giedresnę dieną, ypač savaitgaliais, daug klaipėdiečių ilsi Smiltynėje, gražiame Kuršių nerijos kampelyje. Uostamiesčio prekybininkai, rašo „Tarybinė Klaipėda“, restauruotų senų kurortinių namų — kurhauzo fligelyje neseniai atidarė jaukią kavinę „Smiltynė“. Nuo terasos, kur ji įsikūrusi, gražiai atsiskleidžia marių ir Klaipėdos vaizdas.

Dabar Smiltynėje nuo ankstauro ryto iki pavakarės veikia dvi kavinės, du bufetai, šašlykinė, prekybos paviljonas. Numatoma dar pastatyti kavinę prie Jūrų muziejaus-akvariumo.

Buvusiame kurhauze atidarytas „Klaipėdos“ viešbučio filialas. Pasibaigus vasaros sezonui, „Smiltynės“ kavinė labai tiks vestuvių, kolektyvų bei šeimų švenčių pobūviams.

(ELTA)

Pačių jvairiausių darbų baruose „Lenino keliu“ kolūkyje galima sulikti komjaunuolius ir jaunus komunistus. Dauguma jų — vietiniai jaunuoliai, čia gimę ir auge. Baigę technikumus, profesines-technikos mokyklas, atitarnavę Tarybinėje Armijoje jaunuoliai noriai grįžta į gimtinę, nes visi žino, kad jie čia laukiami. Nuotraukoje matome grupę „Lenino keliu“ kolūkio jaunuolių: (iš kairės į dešinę) komjaunuoliai vairuotojas Petras Jasaitis, mechanizatorius Petras Buzėnas, komunistės buhalterė-operatorė Nijolė Maišlienė, buhalterė, Anykščių rajono Tarybos deputatė Nijolė Rimkienė, vairuotojai kandidatas į TSKP narius Rimantas Polikevičius ir komjaunuolis Albinas Namiejūnas.

Vyt. Bagdono nuotr.

VL. JASINSKAS

Prakalbinkim giria...

„O prisiminate, kaip tada, Simonų girioje...“ „Lapienų šeimos tragedija mus labai sukrėtė...“

Iš buvusio specialaus partizanų būrio Nr. 14 vado Z. Briedikio atsiminimų knygos „Partizanų takais“. 1960 m.

„Parėjom į Simonų girią. Čia radom... Rašimą, Lapienį, Kietkauską ir kitus...“ „pakilis iš griuvėsių Lietuva...“

Iš buvusio LKP Panevėžio apskrities po grindinio komiteto sekretoriaus J. Pajausko knygos „Ne greit išaušo diena“. 1963 m.

„LAPAS“

Pavasaris buvo šiltas ir ankstyvas. Vieną vakarą Alotų kaimu nudardėjo su dviem jaunais vyrais vežimas. Palengva Simonų girios pakraščiuos kito tūris rūkas, ir todėl tų jaunų vyrų veidų negalima buvo įžiūrėti. Girios drėgmė ir vėsa nemaloniai skverbėsi po milo paltais, ir jie, paskubomis, neramiai žvalgėdamiesi, vis labiau ir labiau ragino įkiltusį žirgą.

— Suk čia! — šūktelėjo kiek vyresnis už savo draugą aukštos kaktos, pošviesis, liemeningas vyras, instinktyviai norėdamas iš savo bendrį išplėsti vadeles. Tai buvo „senas“ partizanas Juozas Kvietkauskas, nuo pat mažens kaip penkis pirštus pažinojęs kiekvieną girios kalnelį, raistą, ežerą, tankesni krūmą ar nepermatomai susipynusį jauną eglynėlį, per kurį tik šernas tegalėjo pralįsti. Vyrai pasuko į seną, neturtingą Rašimų sodybą, kuri, rodos, glustė buvo prigludusi prie šimtamečio st-

rakamienio pušyno. Niekas čia jų nepasitiko, nei ir šuo nesulojo. Sunkus ir užsitęsęs karas tiek jau buvo išvarginęs valstietį, jog šis tik per trobos langelį drįsdavo dirstelėti į kiemą, pažvelgti į atidardėjusius svečius.

Vyrai priėjo prie svirties arklį, užsimetė ant pečių šautuvus ir žengė į trobą. Ant suolo su bato rankoje kažką knibinėjo Stasys Rašimas, per aštuoniolika metų persirėjęs vaikas: juodais, neklusniais plaukais, kurie nuolat dribdavo į abi puses, nors kaip juos beu-kuotum, ilgoko liemens ir kiek rūškano, sulysusio veido.

Antrasis, nelauktas Rašimų svečias, buvo Aleksas Lapienis. Jam buvo per dvidešimt trejis metus. Apie tokius kaimo bernus žmonės sakydavo, kad nei trumpas, nei ilgas, nei storas, nei plonas. Jo akys buvo skausmingai mėlynos, o žvilgsnis toks skvarbus, jog, rodės, pačią širdį pasiektų.

Jis apžvelgė visą trobą, nužiūrėjo užstatę laisvą vietą ir, niekieno neprašomas, šypsodamasis, atsistojo. Staiga jo neramus žvilgsnis nukrypo į sėdinčią ant lovos kraštelio su siuviniu rankose merginą. Ji buvo liaunutė, mėlynakė, aukštas sušukuotais tamsiais plaukais. Aleksas akimirksniu nusprendė, kad tai dar naivi mergaitukė, trapi ir bailoka.

— Kur mamą paslėpė? — abejiškai paklausė vyresnio amžiaus partizanas.

— O manęs negana? — staiga ji žybtelėjo protingomis akimis ir priešo prie stalo. — Ne kur dės. atsisar.

Dabar jau Aleksas pakeitė savo nuomonę. Iš trapios mergaitukės staiga akimirksniu, lyg užburta laz-

dele mostelėjus, jo akyse išdygo nedidelė, bet stipri, drąsi, pilna skambaus juoko ir energijos mergina. Ne, tokios šaunolės Aleksas gyvenime dar nebuvo sutikęs.

Marijona Rašimienė į trobą įsiveržė kaip viesulas. Tai buvo augalota, stambių ir kietų rankų, vėjo nugairinto veido, malonių akių, penkiasdešimt penkerių metų, bet nei vargo, nei nelaimių nepalaužta kaimo moteris. Kur tai matyt! Su trim mažais vaikais paliko ją vyras ir išėjo pas kitą moterį. Ir tie penki skurdžios žemės hektarai turėjo išmaitinti ir išauginti juos.

— Bastaisi vis, kaip matau, po miškus, o pas mus... kaip jaunas mėnulis. Ir gerai darai, sūnau, tų policininkų kaip šunų priviso. Ne, truks užuosti. Niekuo negalima pasitikėti.

— Gal atsišaukimų atvežė? — pertraukė motiną Genė. — Zmonės kalba, kad jau šią vasarą raudonieji ateis, sako, kad pjaute pjau- na, karte karia... Reikia gi juos paguosti. Anadien viena pažįstama net Vokietijon ruošėsi bėgti. Sako, ten pragyvena su trimis paltimis lašinių...

Juozas Kvietkauskas iš užančio ištraukė pluoštą primargintų lapelių.

— Kaip nors nugabenk į Viešintą ir Svėdasus, o jei sugebėsi, tai ir Surdegin nusigauk... Nepamiršk pašto dėžulės... Trumpai rašyk. Vokiečiai, matyt, prieš galą dar kartą pabandys „šukuoti“ girią...

Tuo tarpu Stasys kažkokiu būdu užtaisė bato padę skylę, sunkiai atsiduso ir lyg sau, lyg partizanams pasakė:

— Trečiąsyk gyvas nebe-

— O ką, pasikarsi? — staiga piktai nutraukė jį Kvietkauskas: — Mes čia ir atėjom, kad tu liktum gyvas. Mirti dabar, kai čia pat karo pabaiga — blogiau už viską. Ruoškis, brolau. Giria tau nei grybų, nei uogų nepagailės, o kartais ir šerną nuo koto nuverčiam. Ir mama sušels pieno uzbondėliu. Visko, broliuk, miške yra, net duknas kai kurie iš dvarponių atsitempė.

Seimininkė, pablyškusi nuo jaudulio, nerangiai užlindo užstatė. Akys skausmingai sublizgėjo: ką tik sūnus laimingai paspruko iš Panevėžio kalėjimo.

Knežintė suknėžintas, perkares iš alkio ir troškulio, naktimis krūmais ir raistais parsigavo namo, o čia ir vėl... Ir vėl — baisi, nepakeliamai nežinia! Bet dabar Rašimienės krūtinėje jau plakė nebe širdis, bet kančių ir pergyvenimų užgrūdintas plienas.

Tik du patys jauniausieji — Genovaitė ir Aleksas, — nulinde į kamą, tarpusavyje šnabždėję, krizeno, žvilgėdami paslapčiomis vienas į kitą ir, atrodė, kad jiems niekas neberūpi, nieko nemato ir negirdi. Ką gi —

jaunystė! Pavasaris! Dar ne- spėjęs praskleisti nei savo žiedų, nei padvelkti pasiut- liškai svaiginančia savo gai- va.

— Iš tiesų ruoškis, Stasi, — pagaliau prabilo Rašimienė. — Nežinau, kada koks niekšas pakis liežuvį... Jau nebe pirmas kartas, kai mus kažkas išdavinėja. Ne- žinau, ką padaryčiau, nors širdis neleidžia ir gaidžiui galvos nukirsti...

Išlydėdama ir atsiveikindama su sūnumi Stasiu, Marijona Rašimienė stalą uždengė skaidraus girios upelio vandenimis išskalau- ta, saulės išbaltinta drobine staltiese. Ant jos atsirado kvapni kaimiška duona su raustelėjusia stora pluta, kiaušiniene su paspirtais lašiniiais ir iš šulinio iš- traukto šalto pieno puodynė. Iš kažkur nulašėjo ir la- šelis naminės, užsilikusios palovvyje dėl įvairiausių ne- galiu...

Po trečios taurelės Alek- sas, dar neįpratęs gerti „vel- nio lašų“, truputėlį apsvai- go, padrąsėjo ir sušnabždė- jo per sprindį atsitraukusią Genė: „Jei ne grybai ir ne uogos — šimonietės būtų nuogos...“

Genė staiga atsitokėjo ir, gyvai, linksmi žiūrėdama Aleksą, tyliu balsu, širdin- gai pasakė:

— Iš larmės pats iš Anykščių... — ir patylėjusi pridėjo: — Jei ne kiškiai ir degutas, anykštiečiams būl bankrūtas... Einu į kiemą apsidairyt. Mes jau pernelyg įsismaginom...

Visi be žodžių jai prita- rė. Nežinia, iš kur gali iš- lįsti fašistas ar jo pakali- kas. Čia, žiūrėk, jų pamiškė- je nė kvapo nėra, o jau po valandėlės kaip šungrybių pridygsta. Neveltui liaudies išmintis sako: atsarga gedos nedaro. Kol Genė dairėsi kieme ir pagirye, Aleksas ant popieriaus skiautėlės kažką brūkštelėjo, o atsivei- kindamas su mergina, įspau- dė jai į ranką. Si netikėtai nustebo ir įsmeigė į vaiki- ną linksmas akis.

— Einam, — išgirdo Alek- sas įsakmų draugo balsą. — Ateis laikas...

Pus dangiau

ROBERTAS BALTUSNIKAS

ANT VORUTOS PILIAKALNIO

SENIS

Kapinių tyluma. Tų laikų tolyma. — Su piliakalniu vėl aš drauge. Kvapą dūmų jaučiu, Zingsnius, rodos, girdžiu. Bočių dainą kažkur po žeme. Čia stovėjo pilis. Amžinoji ugnis Zynių kurstoma degė kada. Sako, Mindaugą čia Karūnavo slapčia. Zemačius paaukojo už tai. Pasakyk, ką slepi Savo gelmės smėly? Tu gal sostine mūsų buvai? Tu senovė žila Ar žavi legenda? — To nežino gal niekas dorai. Daug pusnėtų žiemų, Daug gegužių žalių Susiraižę į medžių rieves. Ar tų metų migla Prasiskleis kai kada, Ar nušluostys tiek dulkių ranka? Praeitis — paslaptis.

Paslaptis — ateitis! ...Pakerėjo troškimas smalsus: Aidą mūsų kovų, Garsą mūsų darbų Pasikviest iš gilios ateities; Nors akies kraštelio, Vogčiomis, vėjelio Ar bent skaidula nervo maža Pamatyt, palytėt, Sužinot, pažūrėt Koks gi mūsų piliakalnis bus!

Jaunystės mano Lietuva

Jau seniai — tais sunkiais pokariniais Iškankinta buvai. Tu, skurdi, vargana. Mūsų apšvietė kelią šviesa žibalinė. Pažinimo šventovė — pradžios mokykla.

Šitą kelią vingiuotą ir klaidų Pasirinkom tikėdami mes ateitim. O tikėjimas mūsų — tai pergalės laidas. Įsitvirtinęs tavo ir mano širdv.

Paskubom progresavom — zigzagais: Stiprų ryžtą slopino sunki nedalia — Mūsų kosmosu buvo tos traktorių vagos, Pirmutinės suartos kolūkio lauke,

Kvapą gniaužiantis laikas kuždėjo: „Nesipriešinki blogiui...“ „Nusiaubk ugni- ni...“

O širdis nerami sužinoti norėjo. Kaip su šautuvu rankoje likt žmogumil

Jis vis eina ir eina — tursena Išlais, be jokios atvangos, Tarsi akmenį sunkų ridena — Nuo saulėtekio lig sūtemos.

Kas jį pirmas seniu pavadino? Nuo kada pasidarė senų? — Neprisimena. Šito nežino, Neskaiciavo dienų, valandų.

Jo audringi pavasariai dingo, Nubyrėjo su vyšnios žiedais, Pasidarė ramus, abejingas, Nusigludino aštrūs kampai.

Nuramino sielos maištingumą, Apsiprato naujam vaidmeny. Išsidraikė jis visas kaip dūmai Rudenėjantiame savo kely.

Artimieji nuo jo pasitraukė. Prisišliėjo vaikai prie mamos. Tik jis vienišas liko belaukiant Išganingos namų šilumos.

Nepritampa prie pokylio stalo, Svaigų vyną aplenks — nekludys, — Nebežadins jo rytmečio žaros, Nemigdys ūkanota naktis.

Jis vis eina ir eina — tursena Išlais, be jokios atvangos, Tarsi akmenį sunkų ridena — Nuo saulėtekio lig sūtemos.

Skaudžios nesėkmės, gražios svajonės... Mes — išvien. Abiejų neapleido viltis. Karstus nešė, kaip vėliavas, skaisčiai rau- donus,

Viduje jų — užgesus maištinga ugnis. Atakuojančios gretos tankėjo, Laimės žiburio šviesa išvydo kiti. Ir didžiulė minia nubangavo, nuėjo: Darbininkai, kariai, komjaunuliai basi.

Bet tamsa pasitraukt nesutiko, Kaip akmuo įsirėžęs srauniam vandeni. Ir tik pėdsaką — kruviną žaizdą — palikus, Nugarmėjo, prasmego savaime nirsuly,

Mano tėviškės laukiamas rytas Kibirkščiudamas brėško — audrų sūku- riais — Neužteko visiems nei meistrų, nei granito: Daug, oi daug mūsų guli laukuos po beržais

NIJOLĖ VIDEIKIENE

LIETUVAI

Kaip žodžiais apskait? — Tu man visų gražiausias! Žaliais miškais ir pievų šiluma, auksinėm varpom, rudeniu brandžiausiu ir prasiskleidusiu žibučių

žyd...

Myliu tave,

kada klevai pagelsta ir pirmas gruodas barsto gatvėse lapus ir kai žiema skraiste balta

uždangsto

tavas pirkias ir vasaros žalsvus takus. Tu tik viena — Maironio

apdainuota —

Tėvyne, tėviške mana, didžiais darbais ir vėliava raudona pasipuošus tu išdidi, laisva ir amžina. Ir aš žinau:

tave visų gražiausią man motina prisakė taip mylėt nuo pat aušros ligi nakties tamsiausios... Ir net mirtis tos meilės neišplėš!

neišplėš!

Prie Pauliaus Širvio karsto

Kaip čia tylu... Sustingęs veidas, apmirę gėlės kambary... Nors tu dar čia, bet žingsnių tavo aidas Jau nepraneš. Kad vėlai ateit...!

Svelni širdis nustojo plakus, Mylėjus, Klydus, dažnai sužeidžiama. — Tu išėjai dar daug ko nepasakęs, kiekvieno širdį vergiančia daina.

Salta mirtis tartum lemtis atsėlino, nutraukė giją jungiančią gyvus... Ir liūdime lietuviško Jesenino Svelniausio dainiaus tėviškės laukų.

Rasa pravirko topoliai tavieji, naktis balandžio rauda už langų... Berželių gojai liūdi pakeleje ir drėgsta akys artimų draugų...

O! ne Neliūskit topoliai prie kelio! Neoskit liūdesio Silail... Nemiršta tas, kas širdimi gyveno Ir kas dainavo tėviškei savai!..

VINCUKO KARČEMA

Nei vienoje reikšminges-
nėje šventėje, vakaronėje ar
kitame kokiame nors rengi-
nyje neapsieinama be pa-
kvietimų. Jį gavęs jautiesi
svarbesniu, garbingesniu
svečiu. Šikart redakcija ga-
vo pakvietimą aplankyti ne-
legaliai veikiančią Vinco
Drilingos karčemą Trumba-
tiškyje.

Argi, gali atsisipirti čio-
nykščų prašymui, kai tave
taip maloniai kviečia. Kad
nebūtų liūdna, į draugiją
pasitūpė ir Skiemonių apy-
linkės LDT vykdomojo komi-
teto pirmininkė V. Augusti-
nienė. Vykstame ne pasi-
niaudoli šeimininko vaišingū-
mu, o susipažinti, kas tai
per landynėlė, kurioje kas
tik nori, randa malonų prie-
globslį.

Jau privažiavę geležinke-
lio pervažą, pastebime
kniūbsančią žmogystą. Jos
asmenyje mano bendrakeleiv-
vė atpažįsta B. Apanską.

— Kur taip prisivaišiniai
iš pat ryto? — teiraujasi.

— Kur gi daugiau — pas
Vincuką, — paaiškina, sun-
kliai apversdamas liežuvi.

Vinco Drilingos namuose
jau viešpatuoja ramybė. Tik
virtuvėje ant grindų išrikiuo-
ti alkoholinių gėrimų bute-
liai liudija, kad būta links-
mybių. Gaila, kad nespėjome
į pokylį.

Pavaikštinėje po Trumba-
tiškį, pasidomėję karčemos
įkūrimo istorija, kokiais pa-
grindais ji veikia ir kas jos
nuolatiniai lankytojai, vėl
grįžtame į karčemą. Juk rū-
pi pamatyti patį šeimininką,
kurio mieširdingumas buvo
pagarsintas laiške. Deja,
Vincas Drilinga sėdi ant
prieangio ir mūsų į vidų ne-
kviečia. Pasirodo, nemėgstas
ekskursantų. Tik mėgėjams
išgerti atlapos jo namų du-
rys bet kuriuo paros metu.

— O ką, gal išvargysiu
žmones, jeigu jie ateina? —
gindamasis nuo mūsų lyg
nuo musų, mostaguoja ran-
komis Vincas.

Jeigu nebūtų sunki galva
nuo rytinio pokylio, gal ir
su mumis mandagiau kalbė-
tų, o dabar vargšas net į
darbą neišėjo. Idomu, kaip
kiti išgertuvių bendrininkai
šiandien praleis dieną? Kas

dėl B. Apansko — tai jau
aišku, jis išsisi prie perva-
žos.

Kadangi mūsų kelionės
kaltininką tiesiog siutino
mūsų klausimai, apie tai, ko-
dėl jis ne darbe, tad trum-
pai drūtai paaiškino:

— Atostogauju!

Deja, M. Melnikaitės kol-
ūkio pirmininkas D. Kriš-
taponis ka kitą mums paaiš-
kino. Garbingu vėru beside-
dantis statybininkas Vincas
Drilinga savavališkai pasi-
ėmė atostogas. Po neseniai
gautų atlyginimų yra kas
veikti ir Vincui, ir jo rašalo
broliams.

Grįžęs iš Trumbatiškio,
galiu painformuoti visus mē-
lynanuosius:

— Skubėkit Trumbatiškin,
skubėkit Vincuko trobon, nes
niekur kitur nerast tokios
svetingos pastogės.

G. Pyla

Vagiliaudama toll nenuvažiuosi

Kiekvienas žmogus turi
savo hobi. Irenos Bugenie-
nės, pastaruoju metu dirbu-
sios Anykščių centriniame li-
goninėje sanitare, hobi —
kišenių kraustymas. Linksma
buvo tą gegužės vidurdienį
prie Sventosios upės, kai ke-
turi draugaižiai kėlė taurę už
vienas kito sveikatą Stasio
Keblo automobilyje „Ziguli“.
Bet linksmausia buvo po to,
kai „Ziguliukas“ ištuštėjo ir
Irena su Stasiu pasilikto dvie-
se. Stasys bematant užsnū-
do, o Irena Bugienienė, „ap-
švarinusi“ jį, praturėjo 300
rubliu. Kai prašviesėjo gal-
va, S. Keblos suskato ieško-
ti dingusių pinigų.

— Gal tu, Irule, juos ma-
tei? — teiravosi atvykęs ki-
tadien pas savo sugėrovę.

O ta, užuot gražinusi tuos
300 rublių, iš automobilio
vėl slapta pagrobė pinginę
su joje esančiais 250 rublių.

Vagiliaudamas toll nenu-
važiuosi. Todėl ir I. Bugie-
nienės laukia griežtas ir tei-
singas atpildas.

G. Titnagas

YLA IŠ MAIŠO

Kas kolūkio — tas ir ma-
no. Tokia mintis šovė į gal-
vą Skiemonių kolūkio karvų
melžėjui Antanui Zachar-
ževskui. Skatinamas šios
minties, išvystė vyras plačią
prekybą salietra. Išplėšęs
ūkio sandėlį, prisitampė šios
gėrybės į asmeninį sandėliu-
ką ir pardavinėjo mielašir-
dingai visiems, kas tik užsi-
manė. Iš viso išpardavinėjo
700 kg salietros. Kas netu-
rėjo kuo parsivežti, geradė-
jas pats nugabeno. Iš Za-
charževskio parduotuvėlės
salietra apsirūpino Ona Vi-
šumirskienė, Pranas Prušins-
kas, Antanas Zadavičius,
Motiejus Marudinas.

Okio salietra sugundė dar
du Skiemonių kolūkio narius
Antaną Laurinavičių ir Juo-
žą Blažį. Jie kaip tikri ūki-
ninkai, o ne kokle vertelgos,
patrėšė tik savo ganyklas,
kad geriau žolė derėtų.

Salietros vogimo kampani-
joje aktyviai dalyvavo ir M.
Melnikaitės kolūkio kolūkie-
tis Bronius Augustinas, pa-
sisavinęs 350 kg šių mine-
ralinių trąšų.

Be abejo, nė vienas nenor-
ėjo būti pagarsintas už tą
salietrą spaudoje, nepagel-
davo svečių iš milicijos. Bet
nori to ar nenori, jei yla iš
maišo išlindo — nebepasi-
slėpsi.

B. PJOKELE

Kiek kainuoja linoleumas

Viena gražią darbo dieną
KMK traktorininkas Bronius
Augustinas ir Petras Jukne-
vičius, LZOT rajoninio susi-
vienijimo šaltkalvis, labai
pažūrė išgerti. Tačiau nu-
mašink tą įkvyr troškulį,
jei tuo momentu tuščia ki-
šenė. Bet greit sumetė vyrai,
iš kur susikombinuoti pini-
gų. Nudžiovę 13 kvadrati-
nių metrų linoleumo, nuga-
beno Petro motinai Akvilei
Juknevičienei. Penkiolika
rublių ketino uždirbti vyrio-
kai. Deja, sutrukdė pačiame
derybų įkarštyje pasirodę
milicijos darbuotojai.

Taip ir neišgėrė tądien vė-
rai. Vietoje to dar po 50
rublių baudos sumokėjo.

L. Meškerykotiš

Liūdna pabaiga

Tiek anykštėno, tiek pra-
šalaičio žvilgsnį traukia gra-
žuolio Rubikių ežero salos.
Pasisupti valtyje ant ežero
bangelių magia ne vienas.
Pasilepinti gamtos prie-
globslyje parūpo ir panevė-
žiečiams geležinkelio stoties
kroviniui Gintautui Balsevi-
čiui, „Ekranu“ gamyklos
darbininkui Vytautui Bary-
sui, Autokompressorų ga-
myklos darbuotojams Zeno-
nui Samochvalovui ir Vladi-
mirui Burkinui.

Deja, ne vien tik anykš-
tietiškos gamtos grožybės
čia vyrąkus paviliojo — iš-
sinuomavę valtį, apsigyve-
nė vienoje iš gražiausių sa-
lų, jie sumanė gerai paulia-
voti. Gėrė vyrai be atokvė-

pio. O kai pritrūko vyneliui
pinigų — G. Balsevičius ir
V. Barysas susigundė sveti-
mu akordeonu. Pardavę už
50 rublių, vėl užė. Atvykę vi-
daus reikalų skyriaus dar-
buotojai, Rubikių draugovi-
ninkai turėjo progos pasi-
grožėti šiukšlynu, kurį per
kelias savo viešnagės dienas
įkūrė panevėžiečiai gamtoje.

Gausybė tuščių ir nebaig-
tų išgerti vyno butelių by-
lojo apie kvartetuko smagų
gyvenimą Rubikiuose. Bet
visa tai dabar tik sukelia
graudžius prisiminimus —
liūdno būta linksmybių fina-
lo, kai reikėjo už viską at-
sakyti.

V. Spyglinis

Visiems priklauso grožis

Kas nežino, kokios nuosta-
bios Anykščių apylinkės! Ir
todėl kiekvieną vasarą Sven-
tosios upės pakrantės sutrau-
kia daugybę poilsiautojų.
Malonu praleisti savaitgalį
gamtoje, pakvėpuoti tyru
oru, paklausyti paukščių
čiulbėjimo, pasėdėti prie gė-
tančio laužo.

Gamtą dosni žmogui. Bet
jos dosnumas ne begalinis.
Ir todėl labai gaila, kad mū-
sų tarpe esama žmonių, ku-
rie elgiasi taip, lyg būtų lai-
kini svečiai žemėje. Žmogus,
pasodinęs medelį, žino, kad
gal būt nesulauks jo vaisių,
bet sulauks jo vaikai ar anū-
kai. Toks žmogus niekuomet
glėbiais neskins lauko gėlių
ir nepaliks vasarojimo vieto-
je šiukšlynų, maisto likučių,
nes jis žino, kad jei ir ne
jis pats, tai kiti atsilankys
į tą vietą ir, kad džiaugtis
neliestos gamtos grožiu ne
vien jo privilegija.

Daug kalbame ir rašome
apie žmogaus vidinę kultū-
rą. Bet ar visi sudraudžiame
mažylį, jeigu jis numetė gat-
vėje popierėlį nuo ledų ar
saldainių, prisiskynė glėbį
lauko gėlių, nulaužė medelį?
O juk mums, suaugusiems,
ne paslaptis, jog žmogaus
charakteris pradeda formuo-
tis jau nuo lopšio. Ir pir-
mausia mažylis ima pavyz-
dį iš mūsų. Zėmdirbys pasė-
jo grūdą, jį puoselėja, pri-
žiūri. Jis žino — išaugs duo-
na. Išauginti žmogų kur kas
sunkiau, nei duoną. Čia net
ir nusiviestas popiergalis turi
savo reikšmę. Todėl ar my-
lės vaikai gamtą, priklauso
nuo mūsų aktyvios meilės
jai.

Visai neseniai teko matyti
tokį vaizdą. Ant Sventosios
upės skardžio įsitaisė sto-
vyklavietė grupelė žmonių.
Dieną ir naktį ten nenutilo
pjūklo gurgždėjimas. Jie pjo-
vė medžius laužui. O juk
aplinkiniuose pušynėliuose ir

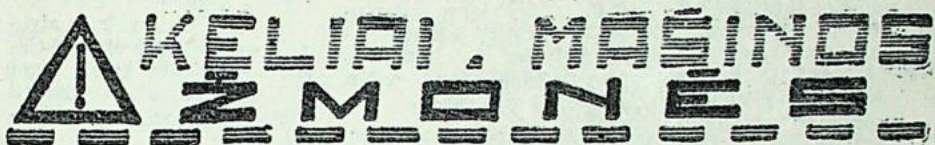
karklyne buvo pilna sausų
šakų. Tik netingėk pasiimti.
Tad kam naikinti žalius me-
delius? Visą naktį, iki pary-
čių stovyklautojai traukė gir-
tąs dainuškas, šūkalojo. Ir
kilo klausimas: ko jie čia
atsidangino? Juk prisigerti
galėjo ir namie!

Stai po tokių stovyklauto-
jų ir lieka prižiūklinti, nu-
siaubti gražiausi gamtos
kampeliai.

Mūsųose yra geri įstaty-
mai. Jie numato bausmes už
gamtos darymą. Bet ar
įmanoma gamtos apsaugos
darbuotojams sukontroliuoti
gausių stovyklautojų elgesį?
Ar ne visų mūsų pareiga,
kaip sakoma, uždrožti per
nagus gamtos darytojams.

Žmogus ir mirtingas, ir
amžinas. Silai, laukai, pu-
šynai liko mums iš mūsų
prosenelių, senelių ir tėvų.
Juos mes turim palikti atei-
nančioms kartoms. Palikti
švairius ir gražius.

N. Videlkienė

Papildomų apribojimų nereikia

Redakcija gavo laišką iš
Naujųjų Elmininkų gyven-
vietės, kuriame rašoma, kad
pro Naujųjų Elmininkų gy-
venvietę einančių plentų
vyksta labai intensyvus eis-
mas ir čia reikėtų apriboti
greitį, nes iš gyvenvietės iš-
eina nemaža kelių kelių į plen-
tą, gyvenvietę apželdinta ir
išvažiuojantiems iš jos į
plentą matomumas yra blo-
gas. Laiško autorius nurodo,
kad čia jau įvyko nemaža
avarijų ir t. t.

Su šiuo laišku redakcija
supažindino rajono VRS
valstybinę autoinspekciją.
Ten paaiškino, kad, prava-
žiuojant Naujuosius Elmi-
ninkus, kelyje pastatyta bal-
ta lenta su gyvenvietės pa-
vadinimu ir ji be jokių pa-

pildomų apribojimo ženklų
apriboja eismo greitį iki 60
km per valandą. Tai, kad
gatvelės, išeinančios į plen-
tą, apželdintos, pavojaus eis-
mo saugumui nepadidina,
nes, išvažiuodamas ar išei-
damas iš jų eismo dalyvis
turi stabtelėti, įsitikinti, ar
plentas laisvas, ir tik po to
įseiti ar išvažiuoti į jį. Be
to, plentas praeina šonu N.
Elmininkų gyvenvietės ir
būtų netikslinga eismo grei-
tį čia nustatyti dar mažesni,

negu 60 km per valandą,
juo labiau, kad ir stambiose
gyvenvietėse paprastai lei-
žiama važiuoti tokiu grei-
čiu.

Kitas reikalas, kad dažnai
čia transporto priemonės
pravažiuoja didesniu, ne-
gu 60 km per val. greičiu.
Kad to nebūtų, ateityje VRS
autoinspekcija sustiprins eis-
mo kontrolę šioje kelio at-
karpoje. Tikimasi, kad daž-
niau čia eismą kontroliuos ir
vietos draugovinė.

Redaktorius ST. VINCIONAS

Anykščių prekybos mokykla

skelbia moksleivių priėmimą 1980—1981 mokslo me-
tams. Į mokyklą priimami vaikai ir merginos be stoja-
mųjų egzaminų, turintieji 8—11 klasių išsilavinimą ir ne
jaunesni, kaip 17 metų amžiaus. Mokykloje galima įsi-
gyti kvalifikuoto pardavėjo specialybę. Mokslo trukma
9 mėnesiai.

Moksleiviams mokama 52—63 rub. stipendija, aprūpi-
nami darbo drabužiais, bendrabučiu.

Moksleivių priėmimas vyks rugsėjo 13 dieną.

Pareiškimai priimami iš anksto. Prie pareiškimo rei-
kalingi dokumentai:

1. Sveikatos pažymėjimas.
2. Baigto mokslo pažymėjimas.
3. Dvi foto nuotraukos 3x4 cm.
4. Charakteristika iš darbinės arba mokyklos.

Dokumentus siųskite adresu: Anykščiai, P. Cvirkos

g. Nr. 1, Prekybos mokykla.

Smulkesnė informacija teikiama telefonais 5-11-46

arba 5-24-74.

Direktorius

Nuoširdžiai užjaučiame
ONĄ TALACKIENĘ, mi-
rus brangiai mamytę.
Anykščių vartotojų
kooperatyvo darbuo-
tojai

Dėkoja

Nuoširdžiai dėkojame Skie-
monių ir „Anykščių šilelio“
kolūkių valdyboms, pirminin-
kui J. Augustinui, veislinin-
kystės ir ūkių selekcinin-
kams, Finansų skyriaus, ir
MEV darbuotojams, gimī-
nėms, kaimynams ir visiems,
kurie užjautė ir padėjo mums
skaudžią valandą, laidojant
mylimą vyrą ir tėvelį Anta-
ną Struiką.

Žmona ir sūnelis Ričardas

Rinko Panevėžio spaustuvs Anykščių skyrius, Pergalės 36. Spaudė Ukmergės spaustuvs, J. Janonio 31. Spausdi-
nama rotacine mašina. Indeksas 87262.

Išleina antradieniais, ketvirtadieniais ir šeštadieniais pusės „Pravdos“ formato. Tir. 11.239 Užsak. Nr. 1376

234930 Anykščiai, Sagalovo 29. Telefonai: redaktoriaus 5-14-74, red. pavaduotojo
5-18-46, skelbimų skyriaus ir ats. sekretoriaus 5-12-58, laiškų ir žemės ūkio skyrių
5-14-83

«Колективниис дарбас» («Коллективный труд») — орган Аникияйского районного
комитета КП Литвы и Аникияйского районного Совета народных депутатов
(на литовском языке)